

A tartozatlanul fizetett forgalmi adó visszatérítése a befizetéstől számított 6 hónapon belül kérhető. Ennek eltelte után a visszatérítés azon a címen sem kérhető, hogy a kir. közigazgatási bíróság egy más konkrét esetben az adómentességet állapította meg. (Közig. bíróság 10.218/1925. sz.) A panaszos társaság a visszatéríteni kért általános forgalmi adót a saját bányáiban termelt és saját hajózási és vasuti üzemeiben felhasznált szén értéke után róttá le. Minthogy a saját termelésű szénnek ilyen módon való felhasználása nem tekinthető sem két önálló természeti, avagy jogi személy között végbement visszerhes áruszállításnak, sem pedig az adózó háztartásában, egyéni fogyasztás céljaira történt felhasználásnak, ennél fogva ez a felhasználás sem az 1921. évi XXXIX. t.-c. 30. §-a, sem pedig a törvénycikk 31. §-ának második bekezdése értelmében forgalmi adó tárgyát nem alkothatja, tehát a panaszos cég a visszatéríteni kért forgalmi adót tartozatlanul róttá le. Tekintettel azonban arra, hogy az említett törvénycikk 55. §-a szerint az esetben, ha a forgalmi adó önként és tartozatlanul fizettetett be, a visszafizetés csupán a befizetéstől számított hat hónapon belül kérhető: a panaszos társaságnak visszatérítésre való igénye csupán e törvényes korlátozásra való tekintettel volt megállapítható. A panaszos társaságnak az előbb említett törvénycikk második bekezdésére vonatkozó hivatkozását helytállónak elismerni és ehhez képest az egész befizetett összeg visszatérítését elrendelni pedig azért nem lehetett, mert a jelen esetben az a körülmény, amelyre a tartozatlan fizetés visszatérítésére irányuló kérelem joggal alapítható, nem a befizetést követő hat hónap eltelte után a 6369/1924. sz. közigazgatási bírósági ítélet meghozatalakor, hanem nyomban a befizetés tényével megtörtént, mert a jelen esetben a befizetett forgalmi adó a törvény fent kifejtett rendelkezései szerint már a befizetés időpontjában tartozatlan fizetést jelentett és már ekkor meg volt a törvényes jogalap arra, hogy a panaszos társaság az így felhasznált szén értéke után befizetett forgalmi adót, mint tartozatlan fizetést visszakövetelhesse. A közigazgatási bíróság az említett ítéletben csupán egy konkrét esetben mondotta ki, hogy a panaszos vállalat az általa termelt és a saját üzemeiben felhasznált áruk értéke után adót fizetni nem tartozik és így nyilvánvaló, hogy nem ennek az ítéletnek meghozatala folytán váltak tartozatlan fizetésekké a más vállalatok által hasonló esetekben történt forgalmiadólerovások, hanem ezek kezdettől fogva a törvény alapján és a befizetés ténye folytán, tartozatlan fizetéseket jelentettek. Ezekre a befizetésekre vonatkozólag már az említett bírói ítélet meghozatala előtt a visszatérítésre való jogigény kétségtelenül megnyílt és így bekövetkezett az a körülmény, amelyre a visszatérítés iránti kérelem alapítható volt. Ennél fogva a jelen esetben a befizetést követő hat hónapi határidő eltelte után — a fentemlített és más ügyben hozott bírói ítéletre való hivatkozással — a visszatérítés jogosan nem igényelhető.

A göngyölegot alkotó hordó értékével a vevő meg lévén terhelve, a hordó visszaérkezte után eszközölt jóváírás nem szolgál a forgalmi adó alapjául. (Közig. Bíróság 11.475/1924. szám.) Az elrendelt bizonyítás során megállapítást nyert, hogy a királyi adóhivatal által adó alá vont tételek onnan származtak, hogy a panaszos cég a hordókban történt áruszállítás alkalmával a vevőket a hordó értékével megterhelte, a hordó visszahozatala alkalmával pedig ugyanezt az értéket a panaszos javára írta. Megállapítást nyert azonban, hogy az így fe'számított és a pénzügyi hatóság által kifogásolt tételek ténylegesen nem folytak be és a hordók ára elszá-

molás útján sem nyert kiegyenlítést. Minthogy a hordókra vonatkozó ügylet még az esetben is, ha ez visszavétel kötelezettsége me'lett történt eladásnak minősíthető is, az ugyanolyan áron történt visszavéte' fo'ytán kétségtelenül storniroztatott, tehát ez az ügylet az 1921 : XXXIX. t.-c. 49. §-a értelmében megszűnt a forgalmi adó tárgya lenni, míg a vételár tényleges befizetése esetén is; és minthogy különben is tényleges befizetés avagy elszámolás útján eszközölt tényleges vételárkiegyenlítés nem történt s a jóváírás, amely nem fizetésképpen a terhelés kiegyenlítésére eszközöltetett, hanem kétségtelenül egyenesen annak könyvelési uton való törlése céljából, ilyenek nyilvánvalóan nem minősíthető, tehát a jelen esetben az említett törvénycikk 31. §-a értelmében adóalapul vehető fizetés egyáltalán nem is történt: az adótárgy és adóalap hiányában kivetett általános forgalmi adót fenntartani nem lehetett.

Az eladott állatnak ráfizetéssel való visszavásárlása állatforgalmi adó alá esik. (Közig. Biróság 8.579/1924. szám.) A megállapított tényállás szerint a panaszos eladott egy tehenet 480.000 koronáért G. N.-nak és azt utóbb 150.000 korona ráfizetéssel, azaz összesen 630.000 koronáért visszavásárolta anélkül, hogy ez után a visszavétel után az állatforgalmi adót leróttá volna. A panaszos panaszában maga is beismerte, hogy az eladott tehenet ráfizetéssel vette vissza, illetve, hogy G. N.-nak a vételtől való elállásáért kártérítést fizetett, amiből nyilvánvaló, hogy itt nem az 1921 : XXXIX. t.-c. 21. §-ának második bekezdésében említett ügyletmeghiúsulásról, hanem egy már fogantatba ment adásvétel után bekövetkezett visszavásárlásról van szó. Ennélfogva a pénzügyigazgatóság jogosan járt el, amidőn az eladott tehennek ráfizetéssel való visszavételét visszavásárlásnak minősítette és ezt a visszavásárlást az említett törvénycikk 17. és 18. §-ai alapján — az eredeti eladási ár és ráfizetés együttes összegéből, mint visszavásárlási árt adóalapul véve — állatforgalmi adó alá vonta.

Ha a vételi jogot szerző fél vételi jogával nem él, az ingatlan vagyonátruházási illeték helyett csak a fokozatos illeték jár. (Közig. Biróság 22.426/1925. sz.)

Az illeték teljes törlésére irányuló részében a panaszosnak hely adható nem volt, mert az 1920 : XXXIX. t.-c. 102. §-ának ötödik bekezdése értelmében abban az esetben, ha szerző felek az ingatlanra vonatkozó vételi joggal nem élnek, az ingatlan vagyonátruházási illeték helyett csupán a fokozatos okirati illeték követelhető, amelynek alapja az ingatlan értéke.

A nem vitás tényállás szerint a panaszos és fia, az illetékkiszabás alapjául szolgált „Optio“-nak címzett okirattal a sz. telekkönyvi betétben ... hrsz. alatt felvett ingatlanra nézve szerzett vételi joggal nem éltek, tehát a fentebb hivatkozott törvényes rendelkezések értelmében fokozatos illetéket tartoznak fizetni.

A kir. pénzügyigazgatóság panaszolt végzésével ezt a fokozatos illetéket az illetéki díjjegyzék 66. tétele a) pontjának bb) alpontja alapján III. fokozat szerint állapította meg.

A kir. pénzügyigazgatóságnak ez a megállapítása téves, mert a hivatkozott díjtétel pont a III. fokozatu illetéket joglemondás esetében a vissztéhtől állapítja meg.

Már pedig adott esetben, minthogy a vételi jog az annak gyakorlására kitűzött határidő leteltével önmagától megszűnt, joglemondásról szó nem lehet, hasonlóan vissztéhterről sem.

De nem alkalmazható a hivatkozott díjtéletpont még azért sem, mert a fentebb idézett törvényes rendelkezések értelmében fizetendő fokozatos illetéknek alapja az ingatlan értéke.

Mindezeknél fogva a panaszosnak azt a további panaszbeli